

Nhà thơ Đinh Thường.

Trang thơ ĐÌNH THƯỜNG

Nhà thơ Đinh Thường sinh năm 1958, quê ở Bắc Ninh, hiện sống và làm việc ở Hải Phòng. Ông là sĩ quan biên phòng nghỉ hưu, hội viên Hội Nhà văn Việt Nam, Chủ tịch Hội Nhà văn Hải Phòng. Ông đã xuất bản 4 tập thơ: Hoa dã quỳ, NXB Hải Phòng, năm 2009; Trái tim trước biển, NXB Hội Nhà văn, năm 2011; Chiều qua thung nhớ, NXB Hội Nhà văn, năm 2015; Chạy đâu khỏi nắng, NXB Hội Nhà văn, năm 2020.

Điều con tin tưởng

Đêm qua cơn bắc lui gót ngoài song cửa
Sớm nay khô mộc vượn vai, rặng rờ những chồi xuân
Vui về điều chi mà tiếng chim tỏ mở
Câu kinh mẹ tụng đầu năm sóng sánh kiếp luân hồi.

Thở ấu thơ tư duy của con không có chỗ cho điều huyền bí
Phương thức nghĩ suy miên man điệp khúc màu hồng
Thời khắc ưu tư gói đầu lên nỗi niềm nhân thế
Ảo tưởng tự cho mình có thể chế ngự mọi bão dông.

Rời vòng tay mẹ, con gửi mình cho những tình yêu lớn
Xuống biển, lên rừng thao thức nỗi quê hương
Khi vấp ngã tưởng như có bao bàn tay vô hình chia ra nâng đỡ
Bên vực thăm sinh tồn nghe mênh mang hào khí cha ông.

Đêm tuần biên thăm thăm rừng gió lạnh
Dưới ánh sao khuya những cặp lá xanh tưởng như đôi mắt bao người
Phút cuồng chân chợt nghe thấy tiếng hò reo đồng đội
Chốt ba người mà ngỡ như đứng giữa đại đoàn quân.

Buổi mừng công, tâm tình gửi trọn trong câu hát
Vinh dự chung riêng nào cũng có sự đồng hành, hậu thuẫn xưa sau
Nếu đại đột hoặc vô tình tự tách mình khỏi cội nguồn văn hóa
Người ta sẽ là gì, nếu không phải vô lương?

Câu kinh đầu năm mẹ tụng, con muốn nghe cho thấu
Gột rửa hồn mình, chăm bẵm những tứ xuân
Kiếp luân hồi ra sao, mặc người đời quan niệm
Con vẫn tin, chỉ ít giữ cho nghĩ suy của mình gọn ghẽ nghĩa công dân.
Hải Phòng, ngày 15-2-2020

Mây trắng trên bầu trời Thành cổ

Chẳng hiểu vì sao
tôi cứ mãi bị ám ảnh bởi những đám mây trên bầu trời Thành cổ⁽¹⁾
Không biết trời có tinh lọc chúng không mà sao trắng thế?

Cô hướng dẫn viên thuyết minh về tám mươi mốt ngày đêm
Bao cặp mắt đỏ hoe trước những khói lửa ở nơi này
Tôi có cảm giác như cỏ xanh dổi gian giấu đi những mảng tường
thành đổ nát dưới đáy chiến hào nào máu trộn bùn còn đó chưa phai.

Thông điệp nào lý giải cho nụ cười của người chiến sĩ kia⁽²⁾ bất tử?
Hắn không ngoài ý nghĩa Thống nhất-Tự do!
Rất có thể trong số hàng ngàn trẻ trai trước khi ngã xuống
Có người đã nhìn thấy những áng mây trắng trên bầu trời lửa đạn
và mơ về sắc trắng tinh khôi...

Ôi! Những đám mây trắng trên bầu trời Thành cổ
Có phải ước nguyện của người ra đi không trở lại hiện về?

(1) Thành cổ Quảng Trị.
(2) Bức ảnh "Nụ cười bên Thành cổ Quảng Trị" của Đoàn Công Tính.

Minh họa: MẠNH TIẾN

Trường Sơn - nghe tiếng chim chiều

Tim con, về với Trường Sơn
Tiếng chim khắc khoải... chắc con cứ gì?
Đài cao vạt nắng nhu mì
Chiều xô bóng mẹ, vãn vi lẽ đời.

Ngón ngang lòng lá xanh rơi
Khói nhang mẹ thấp ngát nơi anh nằm
Tuổi tên lạc bấy nhiêu năm
Rừng xa quần tụ xót đằm thời gian.

Mẹ như trôi giữa đại ngàn
Vót cơn bóng xế gấn hàn nỗi đau
Lặng thẳm kẻ trước người sau
Tạc vào sông núi sắc màu kiên trung.

Trường Sơn mưa xối, nắng nung
Mỏng manh dáng mẹ trập trùng phù vân
Bàn chân lấm lữa bàn chân
Chim chiều giải tiếng mây lần xót xa...

Quảng Trị, tháng 8-2012

Bài ca trở về

Mười năm đi dọc về ngang
Câu ca quan họ mênh mang gọi mời
Bao phen lạc bước xứ người
Tinh làng, nghĩa xóm vẫn ngời thiết tha.

Chiều nay trở lại quê nhà
Mẹ ra ngô đón, mắt lòa lóa cay
Nẻo xa mấy cuộc rủi may
Mưa vui, gió dập vẫn dày tin yêu.

Đời trai như một cánh diều
Tinh quê dây giữ, chọn chiều liệng chao
Cánh vàng dệt mộng trời cao
Vẫn mang hồn gió dập dào yêu thương.

Đắm mình giữa chốn quê hương
Nghe thăm thẳm bước con đường xưa sau
Còn quê còn lối sang giàu
Mất quê lạc bước, bể dâu nhạt nhòa.

Chiều nay trở lại quê nhà
Xôn xao cỏ niu hồn ta nắng tràn.

Hải Phòng, ngày 29-9-2016

Giao lưu ở thao trường

Những người lính tình cờ gặp ở Ba Vi
Trang phục rằn ri trộn xanh sắc lá
Nụ cười hồn nhiên cứ như phép lạ
Phút nghỉ thao trường hóa cuộc giao lưu.

Người nghệ sĩ già đã qua thời chinh chiến
Cất giọng quân hành gọi nhớ Trường Sơn
Bàn tay lính trẻ buông nhịp giong tiếng pháo
Đồng Cam Lâm xanh ngô dậy gió phất cờ.

Nữ nhà văn trẻ ngâm ngợi văn thơ vừa viết
Hồn vía quê hương như nắng tỏ ngày xuân
Khúc sáo miện lính ta sao mà da diết
Tiếng chim chuyền đâu đó ấm vòm cây.

Anh "b trưởng" thủ thi thời đèn sách
Có áng văn chương kinh điển nằm lòng
Giờ làm nhiệm vụ chỉ huy vững thêm tâm thế
Nghề chọn người âu cũng là đây!

Súng tựa nhau tư lự trước trời xanh mây trắng
Khát vọng yên bình gấn gụi như mong ước áo cơm
Hùng khí núi Vua chất ngất lời non nước
Lý giải sâu thêm mồ hôi tập thay máu đổ
chiến trường.

Nhớ bao người cúi đầu trước lăng Ngô Vương
cổ kính

Nghĩ về thuở non sông giặc giã bão bùng
Trận thủy chiến⁽¹⁾ hơn ngàn năm trước
Cọc gỗ Bạch Đằng chọc nát giấc mộng xâm lăng.

Phút chia tay có phê-búc, Zalo... nổi cung đường
cách trở
Bên rặng duối già⁽²⁾ tình quân dân tươi ý thắm lời
Những người lính lại thao trường khổ luyện
Khúc già bạn, bao ý tưởng bật mầm xanh hóa
vườn văn.

Đường Lâm, ngày 27-9-2019

(1) Trận Bạch Đằng năm 938.
(2) Rặng duối được gắn biển "Cây di sản Việt Nam" vào tháng 4-2011, thuộc thôn Cam Lâm, xã Đường Lâm. Tương truyền, đây là nơi Ngô Quyền từng buộc, giữ ngựa chiến để rồi tiến về tham chiến trận Bạch Đằng.